

Nr 431.

Av herr Severin i Stockholm m. fl., om utredning av kostnadsbesparingar för kommuner och församlingar vid ökat användande av eldbegängelse.

De kostnader som sammanlagt nedläggas varje år på kyrkogårdsväsendet i vårt land uppgå till mycket betydande belopp. En stor del av dessa kostnader gå till kyrkogårdsutvidgningar och arbetsuppgifter, som skulle vara onödiga i den mån eldbegängelse komme helt till användning. År 1951 undergingo 16 % av alla avlidna i landet eldbegängelse (år 1933 endast 2,2 %). Av dessa 16 % utgjordes dock ca 12 % av invånare i de 28 dåvarande krematorieorterna och så gott som hela återstoden d. v. s. ca 4 % av invånare i ett 50-tal orter, som icke ha något eget krematorium men betala fri eldbegängelse och transport eller ettdera vid närmast belägna krematorium för avlidna församlingsmedlemmar. Användningen av eldbegängelse är således lokaliserad till ett relativt litet antal orter. Den främsta orsaken härtill är säkerligen att myndigheterna i de flesta orterna icke vidtagit några som helst åtgärder för att underlätta och förbilliga eldbegängelseförfarandet för de enskilda samhällsmedlemmarna. Denna underlåtenhet torde i sin tur främst bero på att ansvariga myndigheter icke insett de stora möjligheter till besparingar som eldbegängelsen i de flesta fall innebär för samhället.

Svenska eldbegängelseföreningen liksom en del av eldbegängelserörelsen intresserade personer har visserligen under årens lopp verkställt olika utredningar för uppskattning av de besparingar samhället kan göra genom en mera omfattande övergång till eldbegängelseskicket. Tyvärr har man dock icke, bl. a. av kostnadsskäl, kunnat göra en objektiv och brett upplagd undersökning, som klart och tydligt visar hur stora besparingarna bli för det allmänna på orter av olika storleksordning och med olika kyrkogårdsförhållanden (markpriser, kostnader för iordningställande av marken m. m.) vid en växande eldbegängelseprocent. På några orter ha visserligen myndigheterna låtit verkställa utredningar beträffande kostnadsbesparingar vid ökad eldbegängelse, men dessa utredningar ha varit alltför påverkade av rent lokala och temporära förhållanden för att sedermera kunna direkt läggas till grund för bedömanden på andra orter. Det vore därför synnerligen värdefullt om man till grund för såväl lokala som centrala myndigheters bedömande av angelägenhetsgraden för åtgärder till eldbegängelseskickets främjande kunde lägga en allsidig utredning beträffande de be-

sparingar, som kunna uppnås av det allmänna genom en ökad övergång till eldbegängelse.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen ville hemställa hos Kungl. Maj:t att snarast möjligt låta verkställa utredning av kostnadsbesparingar för kommuner och församlingar vid ett ökat användande av eldbegängelse i stället för jordbegravning.

Stockholm den 27 januari 1953.

Frans Severin.

James I. A. Dickson.

Hj. Åhman.

Bengt Sjölin.

Carl Hoppe.

Bertil von Friesen.

Ragnhild Sandström.

Sven Vigelsbo.
